

[Hanne Budtz.]

afgørende, at der ikke lægges noget pres hverken på moderen eller, hvis det er forældrene, der vil bortadoptere, på forældrene. Jeg gør bare opmærksom på, at der står ikke noget i forslaget om, hvornår fristen skal regnes fra i forhold til barnets faktiske ophold hos nogle plejeforældre.

Disse indvendinger skal ikke betragtes som principielle indvendinger imod tanken, de vedrører som sagt enkeltheder.

Hovedproblemet i lovforslaget må vel være de glemte børn, og dér synes jeg, det er et meget unuanceret forslag. Det må da i høj grad komme an på: hvad er grunden til, at forældrene — måske den enlige moder — ikke har kontakt med barnet? Er hun forhindret i det? Er det på grund af vanskeligheder? Og hvad er en rimelig interesse? Hvem skal afgøre, om den rimelige interesse har foreligget? Jeg vil meget stærkt understrege, at det, det jo vil dreje sig om, er at tvangsberøve forældre deres børn uigenkaldeligt. Det er ganske overordentlig alvorligt, og vi må afveje det over for det lige så alvorlige hensyn, som jeg er enig med fru Lene Bro i, at skaffe de glemte børn et hjem. Det er to meget vigtige hensyn at afveje over for hinanden. Det er ikke noget, der er klaret så let ved at lave et nyt stk. 4 til § 6 i loven og så sige: lad os skynde os at vedtage det. Vi må efter min opfattelse først se et resultat fra det udvalg, der sidder og gennemgår dette.

Nu nævnte fru Lene Bro et tal på, hvor mange glemte børn der er. Jeg ved ikke, hvor fru Lene Bro har det tal fra, det er muligvis rigtigt, men det må være meget vigtigt for os at vide, hvor mange børn det drejer sig om — ikke at antallet af dem skal være afgørende, for selv få skal der øves barmhjertighed, havde jeg nær sagt, over for — og hvilken alder de har. Det er vist en almindelig erfaring, at folk er ikke lige så interesseret i børn, der har nået en større alder. De mennesker, der vil adoptere, vil helst adoptere de ganske små børn, som de selv kan præge. Jeg tror, der er en del problemer med de større børn.

Mulighederne for at hjælpe de glemte børn ser vi også med meget stor sympati på, og som sagt står det i vores program „70ernes folkeparti“, men det er et kompliceret spørgsmål, det er slet ikke så enkelt,

synes jeg, som fru Lene Bro vil gøre det til. Jeg er overbevist om, at når vi får betænkningen fra det af ministeren nedsatte udvalg, så vil der være stor sympati, i hvert fald fra min gruppe, for at være med til at se positivt på forslaget.

Merete Bjørn Hanssen: Da mit partis ordfører, fru Eva Ree, ikke kan være til stede, skal jeg på venstres vegne redegøre for vores stilling til det foreliggende lovforslag. De problemer og de ønsker om at løse dem, der ligger bag lovforslaget, omfatter vi med den allerstørste interesse. Vi deler forslagsstillerens ønsker om hurtigst muligt at finde nye og bedre løsninger både på spørgsmålet om den ugifte fars retsstilling i forhold til sit barn, på samtykkereglerne i adoptionssager og på det spørgsmål, vi sammenfatter i begrebet de glemte børn.

Jeg synes, det er værd at opholde sig et øjeblik ved den udvikling, der nu har ført til, at vi alle føler det påtrængende nødvendigt at skabe en anden og bedre retsstilling for den ugifte far i forholdet til hans børn. Da kampen for den ugifte mors retsstilling begyndte og bestræbelserne på at skabe samme retsstilling i forholdet til faderen mellem et barn født i og uden for ægteskab blev indledt, da tænkte vel de færreste på, at vort største problem i dag ville blive den retsløshed, som vi nu oplever at den ugifte far har. Det er denne tilstand, forslagsstillerne nu ønsker ændret ved at genindføre en adoptionsret for den ugifte far.

Jeg ser sådan på det, at dette nye problem er udtryk for, at ligeretsproblemerne, som vi med god grund er meget optaget af i disse år, ikke ensidigt er kvindeproblemer, men angår begge køn. Det er også udtryk for, at en ny og friere moralopfattelse fremfor at mindske den enkeltes ansvarsfølelse kan bidrage til at øge den. Da vi begyndte at bedre den ugifte mors kår og begyndte på at sikre retsstillingen for det barn, der var født uden for ægteskab, var det jo en reaktion på, at den enkelte, her altså den ugifte far, stort set havde svigtet sit ansvar. Derfor måtte vi ad lovgivningens vej støtte den svigtede mor og give hende ansvaret gennem den udelukkende forældremyndighed, og vi måtte sikre barnet gennem den lige-stillede arveret.

Det kan derfor ikke være tilfredsstillende,